

Arrest

nr. 265 003 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 september 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Voorts, zo stelt de bestreden beslissing, heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, en met name de mishandeling door haar echtgenoot en de verkrachting door een onbekend persoon, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor haar sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de landeninformatie blijkt dat de Servische autoriteiten voldoende bescherming en redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen en dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie. De commissaris-generaal erkent dat huiselijk geweld in Servië nog steeds een wijdverspreid probleem is, doch stelt dat uit de landeninformatie blijkt dat de Servische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, vooral bij de implementatie van de

bestaande wetgeving en getroffen maatregelen, meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. De bestreden beslissing beargumenteert voorts dat uit niets blijkt dat verzoekster zich bij terugkeer naar Servië niet bij haar broer zou kunnen vestigen. Verder stelt de bestreden beslissing dat evenmin blijkt dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige gezondheidsinfrastructuur voor medische hulp voor het door haar en haar zoon opgelopen trauma. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens vaststellingen evenwel geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Waar verzoekster stelt bij terugkeer naar Servië opnieuw het slachtoffer te zullen worden van zeer verregaand huiselijk geweld door haar echtgenoot, merkt de Raad vooreerst op dat, zoals infra uitvoerig uiteengezet, verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op 15 juni 2020 door haar schoonouders uit huis werd gezet omdat ze hen verteld had dat ze verkracht was geweest, en zij op 30 juni 2020 Servië verliet. Verzoekster haalt geen enkel probleem aan dat ze tijdens de twee weken die nog verstreken tussen haar vertrek bij haar schoonfamilie en haar vertrek uit Servië met haar echtgenoot zou hebben gekend. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt bijgevolg niet dat zij momenteel een gegronde vrees koestert ten aanzien van haar echtgenoot, te meer daar zij haar verzoek om internationale bescherming pas laatsttijdig indiende. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden geschreven: "Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Servië in juni 2020 drie maanden bij een familielid verbleef in Oostenrijk om er uit te rusten zonder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5, 17). Uw uitleg dat u hoorde dat het in België beter was (CGVS, p. 5), kan hier niet weerhouden worden. Immers van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen verzoek indiende in Oostenrijk is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en ondermijnt bijgevolg de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Servië." Verzoekster haalt geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

4.4. Waar verzoekster stelt dat zij geen klacht kon indienen bij de politie in verband met de mishandeling door haar man omdat de Albanese kanun duidelijk voorschrijft dat de kinderen van verzoekster dan bij haar man en schoonfamilie zouden moeten blijven en de Albanese traditie voor etnische Albanezen in Servië boven de Servische wetgeving staat, werpt zij geen ander licht op de volgende vaststellingen van de bestreden beslissing: "Betreffende de mishandeling door uw echtgenoot verklaarde u dat u niet naar de politie was gegaan omdat u niet durfde omwille van de kinderen – die indien u zou weggaan aan uw echtgenoot en zijn familie zouden toekomen - en u niet wou dat het conflict groter werd (CGVS, p. 9). Dergelijke verklaring is evenwel ontoereikend om uw nalaten te verschonen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat wat betreft dat uw kinderen aan uw echtgenoot en zijn familie zouden toekomen indien u daar zou weggaan, u zich hiervoor louter baseerde op een Albanese traditie (CGVS, p. 9-10). U informeerde zich nooit over wat uw rechten in dergelijk geval zouden zijn – hoewel u aangaf te willen scheiden (CGVS, p. 10) - noch informeerde u zich over het bestaan van

organisaties waar u terecht zou kunnen (CGVS, p. 9-10). U stelde dat u dit niet gedaan had omdat u schrik had van uw echtgenoot en u geen vertrouwen had dat de Servische autoriteiten u zouden helpen omdat u Albanese bent (CGVS, p. 9, 11). Dit laatste is echter een ongefundeerde uitspraak. Immers, u kon geen concrete voorbeelden waaruit blijkt dat u in het verleden niet geholpen werd door de Servische autoriteiten. U stelde enkel dat u daar niet wou wonen (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen zijn dan ook ontoereikend om uw nalaten te verschonen. Het mag trouwens verbazen dat gevraagd of u zich had geïnformeerd over een echtscheidingsprocedure, u aangaf dat u niet zo geïnteresseerd was (CGVS, p. 10).” De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om haar rechten ten aanzien van haar echtgenoot af te dwingen of bescherming te zoeken via de Servische wetgeving en de Servische autoriteiten. Dat zelfs als zij dit zou doen, haar echtgenoot en zijn familie niet belet zouden zijn de kinderen toch mee te nemen en dat de familie van verzoekster zich hier niet tegen zou verzetten omdat dit volgens de traditie is, zoals in het verzoekschrift wordt geponeerd, is een hypothetische bewering die verzoekster niet concreet staft. Waar verzoekster nog informatie uit het administratief dossier citeert om te staven dat de drempel voor Albanese vrouwen om klacht in te dienen voor huiselijk geweld zeer hoog ligt en dat verzoekster in de praktijk geen of amper hulp of bescherming zou gekregen hebben, betreft dit een hypothetische bewering en maakt zij niet in concreto aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster onjuist zouden zijn. Dat er geen getuigen waren van de mishandeling, en dat er daarom aan de klacht van verzoekster door de Servische autoriteiten geen gevolg zou worden gegeven is evenzeer een hypothetische bewering die verzoekster niet staft.

4.5. Verzoekster poogde evenmin de bescherming van de Servische autoriteiten in te roepen voor het seksuele geweld waarvan zij slachtoffer werd. In de bestreden beslissing wordt hierover geschreven: “Wat betreft het seksuele geweld waarvan u in juni 2020 het slachtoffer van werd, verklaarde u eveneens dat u niet naar de politie was gegaan omdat u niet durfde te gaan en er zoiets te vermelden. U vermeldde ook opnieuw schrik te hebben van uw echtgenoot indien u naar de politie zou gaan (CGVS, p. 14). Gelet dat u daarentegen verklaarde dat u wel naar de politie zou gaan als u identiteit van de dader zou kennen (CGVS, p. 11, 14), houdt deze verklaring in alle redelijkheid geen steek en ondermijnt zij zelfs uw eerdere opgeworpen redenen om niet naar de Servische politie te gaan. Dergelijke verklaringen zijn dan ook ontoereikend om uw nalaten te verschonen. Ook hier kan herhaald worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij ook niet kunnen optreden tegen uw belager(s). Er dient dan ook op gewezen te worden dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.” Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster wel klacht had ingediend indien ze de identiteit van de dader kende omdat deze dan aangehouden en veroordeeld had kunnen worden, merkt de Raad vooreerst op dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen haar belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden, en dit houdt in dat zij dan ook geen onderzoek kunnen voeren om de onbekende dader te identificeren. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Waar verzoekster aanhaalt dat het indienen van een klacht voor verkrachting haar familie ten schande zou hebben gebracht en dat ze hierdoor als bezoedeld zou worden beschouwd, kan dit geen afbreuk doen aan het feit dat verzoekster enkel internationale bescherming kan krijgen indien ze geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst. Verzoekster verklaarde bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze wel beschaamd was om aan haar familie te vertellen over de verkrachting, maar dat er niets zou gebeuren omdat het nu voorbij is (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij door de, overigens hypothetische, reactie van haar familie op een klacht voor verkrachting in een situatie terecht zou komen die gelijk kan worden gesteld met vervolging of ernstige schade.

4.6. Verzoekster voert voorts nog aan dat zij als etnische Albanese een vrees heeft om zich te wenden tot de Servische politie. Zij citeert in dit verband landeninformatie betreffende de discriminatie van etnische Albanezen, en het feit dat het aandeel van etnische Albanezen in de lokale politie in Zuid-Servië de laatste jaren stelselmatig is afgenomen. Met haar algemene verwijzingen naar de positie van de Albanese minderheid in de Preshevë-vallei, en haar selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier toont verzoekster niet aan, en ze maakt niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen

redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Zij maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, geenszins in concreto aannemelijk dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar te helpen.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat ze, naast het feit dat ze deel uitmaakt van de Albanese minderheid, een laaggeschoolde huisvrouw zonder financiële middelen is en er daarom voor haar een nog grotere drempel is om de Servische autoriteiten te contacteren, kan dit voorgaande conclusie niet ombuigen. Uit de verklaringen van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt immers dat zij de zelfstandigheid en de zin tot initiatief had om alleen met haar twee jonge kinderen naar België te reizen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekster verkocht om de reis te financieren de juwelen die ze bij haar huwelijk had ontvangen en de auto die ze van haar vader had gekregen toen ze haar rijbewijs haalde (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoekster ondernam in 2017 of 2018 ook reeds een reis naar België om haar zussen te bezoeken. Ook toen reisde ze alleen met haar twee kinderen (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Uit deze verklaringen leidt de Raad af dat verzoekster op basis van haar capaciteiten en financiële middelen wel degelijk in staat is om zich tot de Servische autoriteiten te wenden voor bescherming.

Verzoekster -die niet ontkent dat zij geen poging heeft ondernomen om bij de Servische politie klacht in te dienen - maakt, zo oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden terecht, allerm minst aannemelijk in Servië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.7. Aangaande de leefsituatie van verzoekster bij een terugkeer naar Servië, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden aangehaald: "Voorts stelde u dat u wilt dat niemand weet over het seksuele misbruik door een onbekende en dat u hierover niet kan praten met uw broers in Servië omdat u hierover beschaamd bent (CGVS, p. 13). Gevraagd echter wat hun reactie zou zijn, en dan meer bepaald van uw broer M., indien zij dit zouden weten, repliceerde u dat hij kwaad zou zijn op uw schoonfamilie omdat zij u niet geholpen hebben, maar u gaf eveneens aan dat er verder niets zal gebeuren omdat het voorbij is (CGVS, p. 13-14, 16). U stelde bij een terugkeer naar Servië ook niet bij uw broers terecht te kunnen omdat er geen plaats is, zij niet zo rijk zijn en u niet kan reken op de hulp van uw broers (CGVS, p. 17). Echter uit uw verklaringen blijkt dat u nadat u door uw schoonouders werd buitengezet, u werd opgevangen door hen – die allen werkzaam zijn - en één van hen ook sociale steun vanwege de Servische autoriteiten voor u regelde (CGVS, p. 13, 15). Uit niets blijkt dat u zich bij een terugkeer naar Servië niet opnieuw bij hen kan vestigen. Bovendien blijkt uit niets dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om in Servië een nieuw leven op te bouwen. U gaf weliswaar aan dat het als huisvrouw moeilijk zou zijn om werk te vinden, maar dat dit ook niet onmogelijk was (CGVS, p. 18). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om u als alleenstaande vrouw in Servië, bijvoorbeeld bij uw broers, te vestigen." Waar verzoekster stelt dat zij omwille van de slechte financiële situatie van haar broers en het gebrek aan ruimte niet voor langere tijd of voor altijd bij haar broers welkom zou zijn, betreft dit een blote bewering die verzoekster niet staft. Waar verzoekster algemene informatie citeert om aan te tonen dat de socio-economische toestand van de Albanese minderheid in Zuid-Servië erg moeilijk is, toont dit geenszins aan dat zij persoonlijk bij terugkeer naar Servië ernstige socio-economische problemen zou kennen die zouden kunnen gelijkgesteld worden met ernstige schade, te meer daar verzoekster in Servië duidelijk nog steeds kan rekenen op een familiaal netwerk om haar te ondersteunen, alsook toegang in het verleden had tot financiële steun van de overheid en geen redenen aanhaalt waarom dit in de toekomst niet meer het geval zou zijn.

5. Bijgevolg blijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2021, brengt de verzoekende partij niets nieuws bij (bij monde van haar advocaat). Daar de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 november 2021 niets nieuws heeft op te merken of toe te voegen (met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond) en zij geheel nalaat daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de beschikking van 9 september 2021 te formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens (wordt vastgesteld en staat vast dat zij deze) geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET